

prima instanță: D. Croitor
instanța de apel: N. Vascan, E. Fistican, V. Negru

dosarul nr. 2ra-2012/16

ÎNCHEIERE

21 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Eduard Licico

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Eduard Licico și Olga Licico împotriva lui Evghenii Panechin, Valentina Panechin și Agenția Proprietății Publice cu privire la modificarea actelor juridice și rectificarea înscrisurilor din Registrul bunurilor imobile

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 martie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Eduard Licico și Olga Licico, reprezentați de avocatul Eugeniu Tetelea și menținută hotărârea Judecătoriei Călărași din 30 martie 2015 și hotărârea suplimentară a Judecătoriei Călărași din 23 decembrie 2015, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 24 octombrie 2014, Eduard Licico și Olga Licico au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Evghenii Panechin, intervenient accesoriu Oficiul Cadastral Teritorial Călărași, filiala ÎS „Cadastru” cu privire la modificarea actelor juridice și rectificarea înscrisurilor din Registrul bunurilor imobile.

În motivarea acțiunii au invocat că Eduard Licico a fost angajat la sanatoriu „Sovetschaia Moldavia”, actualmente „Codru”, perioadă în care a fost asigurat cu spațiu locativ, fiindu-le repartizat familiei lor un apartament cu două odăi în blocul locativ nr. 1 din teritoriul sanatoriului.

Menționează că s-au instalat cu traiul în apartamentul nr. 12, blocul locativ nr. 1, din satul Hîrjauca, r-ul Călărași, unde locuiesc cu familia timp de 35 ani, până la momentul actual.

Relevă că în septembrie-octombrie 1994, au privatizat spațiul locativ în care locuiau, folosindu-se de dreptul acordat prin lege.

Astfel, la 3 octombrie 1994, în baza hotărârii Comisiei de Privatizare nr. 15 din 30 septembrie 1994, Eduard Licico a încheiat și semnat cu Agenția teritorială pentru privatizare Ungheni, contractul de vânzare-cumpărare, transmitere-primire

în proprietate privată a locuinței amplasate în satul Hîrjauca, r-ul Călărași, care a fost autentificat de notarul Tudor Antoni, la 25 octombrie 1994 și trecut în Registrul actelor notariale cu nr. 4901.

Afirmă că potrivit datelor sistemului informațiilor cu privire la privatizarea locuințelor din satul Hîrjauca, r-ul Călărași, în conformitate cu procesul - verbal nr. 1 al Comisiei de privatizare a spațiului locativ din 28 iulie 1994, la privatizarea apartamentului nr. 12, bloc 1 din satul Hîrjauca, r-ul Călărași au participat membrii familiei, Edurad Licico și Olga Licico.

Subliniază că după o perioadă de 20 ani de la privatizarea apartamentului, au constatat că deși locuiesc în apartamentul nr. 12 și juridic au înregistrat la OCT Călărași, filiala ÎS „Cadastru” că ar fi privatizat apartamentul nr. 8, bloc locativ nr. 1, a stabilit că acest apartament a fost privatizat de către vecinul lor, Evgenii Panechin, care a semnat contractul de privatizare, încă la 01 august 1994, înaintea lor.

Astfel, obiectează că potrivit contractelor de privatizare, apartamentul nr. 8, bloc 1, din satul Hîrjauca, r-nul Călărași a fost privatizat de 2 familii, iar nr. 12, nu a fost privatizat de nimeni.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 4-7, 33, 38, 55, 56, 59, 60, 80, 81, 166, 167 CPC, art. 504-505 Cod civil, art. 28, 37 din Legea cadastrului bunurilor imobile, art. 27 din Legea privatizării fondului de locuințe.

Solicită admiterea acțiunii, modificarea procesului - verbal nr. 15 al Comisiei de privatizare a spațiului locativ Călărași din 30 septembrie 1994, contractul de vânzare-cumpărare, transmitere-primire în proprietate privată a locuinței din satul Hîrjauca, r-ul Călărași, încheiat la 03 octombrie 1994 între Agenția teritorială pentru privatizare Ungheni și Eduard Licico, autentificat de notarul Tudor Antoni la 25 octombrie 1994 și trecut în Registrul actelor notariale cu nr. 4901, în partea numărului apartamentului privatizat de Eduard Licico și Olga Licico, substituind din acestea numărul apartamentului privatizat, și anume cifra 8 cu cifra 12 și a dispune rectificarea înscrierilor din Registrul bunurilor imobile a OCT Călărași, filiala ÎS „Cadastru”, privind înregistrarea dreptului de proprietate al apartamentului privatizat din 8 în 12.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Călărași din 30 ianuarie 2015, a fost atrasă în proces, în calitate de pârât Agenția Proprietății Publice.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Călărași din 19 martie 2015, a fost atrasă în proces, în calitate de copârât Valentina Panechin.

Prin hotărârea Judecătoriei Călărași din 30 martie 2015, a fost respinsă acțiunea lui Eduard Licico și Olga Licico cu privire la modificarea actelor juridice.

Prin hotărârea suplimentară a Judecătoriei Călărași din 23 decembrie 2015, a fost respinsă pretenția lui Eduard Licico și Olga Licico cu privire la rectificarea înregistrărilor din Registrul bunurilor imobile.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 martie 2016, a fost respins apelul declarat de Eduard Licico și Olga Licico, reprezentați de avocatul Eugeniu Tetelea și menținută hotărârea Judecătoriei Călărași din 30 martie 2015 și hotărârea suplimentară a Judecătoriei Călărași din 23 decembrie 2015.

La 06 iulie 2016, Eduard Licico, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate, cu restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Menționează că instanța de apel a interpretat în mod greșit și a aplicat prevederile art. 504, 505 Cod civil, în redacția Legii anului 2002.

În acest aspect, relevă că instanța de apel a motivat decizia adoptată, aplicând prevederile art. 666 alin. (1) și 668 alin. (3) Cod civil în redacția anului 2002, în privința relațiilor și litigiului apărut la situația din 03 octombrie 1994.

Astfel, obiectează că în speță urmau a fi aplicate normele Codului civil în redacția anului 1964, însă instanța de apel a aplicat o lege care nu trebuia a fi aplicată.

Consideră că la caz nu pot fi aplicate nici prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1008 din 10 septembrie 2007, prin care a fost aprobat Regulamentul Agenției Proprietății Publice, în ce privește competența Agenției Proprietății Publice după 10 septembrie 2007, autoritate care nu exista la situația din 03 octombrie 1994.

Apreciază ca fiind greșite concluziile instanței de apel precum că Eduard Licico și Olga Licico incorect au depus cerere de chemare în judecată în instanța de drept comun, iar litigiul ține de competența instanței de contencios administrativ, or, potrivit prevederilor art. 37 alin. (1) CPC, în cazul în care cererea de chemare în judecată conține mai multe pretenții conexe, unele dintre ele fiind de competența instanței judecătorești de drept comun, iar altele de competența unei instanțe specializate, toate pretențiile se vor examina de către instanța de drept comun.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată la dosar (f. d. 159), și care a fost recepționată de către recurent la 17 mai 2016, fapt ce se atestă prin ștampila Oficiului Poștal Hîrjauca, aplicată pe plicul de expediere a deciziei de către instanța de apel (f. d. 165).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 06 iulie 2016, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii

sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Eduard Licico nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Eduard Licico, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Eduard Licico ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Eduard Licico se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu